

Po čl.78. Osnovnog zakona o izgradnji željeznica, o saobraćaju i sigurnosti na željeznicama "osobe koje dolaze na željezničko područje.....dužne su.....nastojati da svojim kretanjem i ponašanjem ne ugrožavaju, odnosno ne ometaju željeznički saobraćaj niti dovode u opasnost svoju osobnu sigurnost i sigurnost drugih osoba.....". U postupku je utvrđeno da tuženikov šofer nije pri prelasku pruge postupao na način predviđen tim propisom, jer se vozilom kretao unatrag prema pruzi, a da predhodno nije ustanovio da na pruzi nema vlaka.

Iz propisa čl.čl. 88-93 cit. Zakona ne proizlazi obaveza željeznice da se brine za sigurnost saobraćaja, odnosno da postavlja brklje ili signalizaciju na križanju pruge s putom koji nema svojstva javnog puta, već bi to bila dužnost radne organizacije koja koristi takvu saobraćajnicu ili put koji nema svojstva javnog puta, kao i da snosi troškove putnog prijelaza i osiguranja saobraćaja na njemu u cjelini (čl.97, st.2). U postupku je utvrđeno da je Tvornica "Ivo Lola Ribar" u Dugoj Resi postavila ispred prijelaza pruge provizorni branik s brkljom, i da su ovaj branik, odnosno brklju prije prelaska pruge sklonili tuženikovi radnici.

V.V.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda br.XII-61-1133/70-2
od 13.XII 1970.

Vijeće: Lida Horvat, Vojislav Polovina, Franjo Novalić

Prijevoz kamionom - Utovar tuđe robe od strane naručitelja prijevoza - Naručitelj prijevoza koji dopusti trećoj osobi da u okviru ugovora koji je on sklopio s vozarom ukrcu svoju robu ima pravo od te treće osobe zahtijevati naplatu vozarine za tako ukrcanu robu - Nema prava od broдача zahtijevati da mu on isplati iznos koji je vozar od te treće osobe naplatio na ime vozarine koja se odnosi na robu koja je ukrcana na temelju dopuštenja naručitelja prijevoza

Tužitelj je špediter, a tuženik je cestovni vozar.

Tužitelj u tužbi navodi da je on s tuženikom sklopio ugovor o prijevozu određene količine robe s klauzulom da će se roba obračunati za najmanju količinu od 20 tona, s tim da će vozar imati pravo obračunati vozarinu prema toj količini i ako bude utovareno manje. Budući da tužitelj nije svojom vlastitom robom iskoristio kamion do 20 tona, on je

dopustio trećoj osobi da u isti kamion ukrca svoju robu. Ni s ovom robom nije bila prekoračena težina od 20 tona. Budući da je vozar naplatio od te treće osobe vozarinu za robu koju je ona utovarila, tužitelj traži da mu taj iznos tuženik isplati.

Prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev, a drugostepeni je tu presudu potvrdio iz slijedećih razloga:

Nesporno je da je tuženik od tužitelja naručenu prijevoznu uslugu u redu i u skladu s ugovorom izvršio. Transportirana pošiljka nije bila oštećena. Prema tome temeljem toga ugovora tužitelj ne može od tuženika ništa tražiti, jer je ugovor bio u redu izvršen.

Ne može se uzeti ni to da se tuženik time, što je prijevoz pošiljke firme "Herion-Werke" fakturirao posebno drugome, obogatio na račun tužiteljev, jer mu je tužitelj na relaciji Frankfurt-Zagreb i za ovu pošiljku stvarno vozarinu platio.

Iako je ova "tudja" roba (roba trećega) -- a takvo stanje proizlazi iz spisa -- bila doista utovarena po nalogu tužiteljevu (prema tome tužitelj je bio zapravo pošiljalac robe drugog utovarivača) tuženik posebnim fakturiranjem i naplaćivanjem toga prijevoza od drugoga -- nije oduzeo pravo tužitelju da traži izmjenu pogodbe od utovarivača (poduzeća "Intercontinentale") naravno -- ukoliko je neku pogodbu u vezi s prijevozom predmetne robe s tim poduzećem sklopio.

Na takvo tužiteljevo pravo ne bi imala utjecaja činjenica da je poduzeće "Herion-Werke", odnosno špediter "Intercontinentale" predmetnu prijevoznu uslugu izravno tuženiku platilo. Ukoliko bi, naime, bilo tačno stajalište tužiteljevo, tada bi iz njega slijedilo da je "Herion-Werke" platio nedug, pa bi stoga to poduzeće imalo pravo da traži od tuženika povrat plaćenog neduga.

N.P.